

muner, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 1, 1. og 2. pkt. I sådanne tilfælde fordeles skatten efter de gældende regler mellem kommunerne på den måde, at det pålignede skattebidrag nedskrives i hver af de pågældende kommuner, f. eks. med halvdelen i hver kommune eller med en tredjedel i den ene kommune og to tredjedele i den anden kommune, alt under hensyn til varigheden af opholdet i den enkelte kommune.

Da den praktiske gennemførelse af sådanne samtidige skattedelinger kan være både vanskelig og tidskrævende, og da en ophævelse af skatteordningen med samtidig skattedeling mellem flere kommuner ikke ensidigt vil komme enkelte bestemte kommuner til skade, har man fundet det forsvarligt at foreslå en ordning, der udelukker skattedelinger af denne art.

Afgørende for, til hvilken kommune den kommunale indkomstskat skal svares, har man ment, at bopælen (opholdet) den 5. november forud for indkomståret bør være. Det relevante tidspunkt bør ifølge sagens natur ligge så nær op ad indkomståret som muligt, medens der på den anden side også må være tilstrækkelig tid for vedkommende kommune til inden indkomstårets begyndelse at træffe de til skattens opkrævning fornødne foranstaltninger. Som indicium for bopælen m. v. foreslås folkeregistertilmeldingen, og således at der, såfremt dennes rigtighed bestrides, må rejses indsigelse inden en vis frist.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 2 om søfolk m. fl. svarer i det væsentlige til de nugældende regler, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 3.

I paragraffens stk. 5 er fastsat, hvilken kommune der ved selvstændig skattepligts indtræden skal være skattekommune for den pågældende. Selvstændig skattepligt kan ifølge forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. bl. a. indtræde ved tilflytning fra udlandet, for kvinders vedkommende ved skilsmisse, separation, faktisk ophævelse af samlivet med manden eller ved mandens død eller bortfald af hans skattepligt på anden måde, for børns vedkommende ved bortfald af familieoverhovedets skattepligt i tilfælde, hvor barnet ikke opfylder betingelserne for sambeskatning med en anden person. Den kommune, i hvilken den pågældende har bopæl (ophold) på tidspunktet for det relevante forholds indtræden (tilflytning, skilsmisse, dødsfald m. v.), bliver herefter skattekommune for den pågældende, men andre kommuner vil kunne blive berettiget til andel af skatten efter reglerne i forslaget § 3. Det bemærkes, at ophør af et barns sambeskatning med familieoverhovedet som følge

af, at det er fyldt 18 år eller ikke længere kan anses for hjemmевærende, altid sker med udløbet af et kalenderår, således at barnet bliver selvstændigt skattepligtig fra begyndelsen af det følgende kalenderår, jfr. § 14 i forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 6 er (ligesom paragraffens 2. stk.) udformet med den gældende kommuneskattelovs § 1, stk. 3, som forbillede og er tænkt som en opsamlingsregel, der kan anvendes i de sikkert få tilfælde, hvor spørgsmålet om, til hvilken kommune en person skal svare kommuneskat, ikke kan afgøres efter bestemmelserne i paragraffens stk. 1-5.

Til § 3.

Når man hidtil er vejet tilbage for at indføre helårsskat, skyldes dette navnlig, at en sådan ordning vil kunne medføre ikke ubetydelige indtægtstab for kommuner, der er i stærk vækst. Som foran anført vil gennemførelse af helårsskat i forhold til skatteyderen imidlertid være en praktisk forudsætning for kildeskatteordningens indførelse. For at afbøde de hermed for tilflytningskommunerne forbundne ulemper er der i forslaget § 3 fastsat bestemmelser om, at skattekommunen efter visse regler skal afgive en del af skatten til den eller de kommuner, i hvilke(n) skatteyderen i årets løb tager ophold. Forskellen mellem den nuværende og den foreslåede ordning vil herefter i flytningstilfældet i det væsentlige indskrænkes til, at tilflytningskommunen, der hidtil fastsatte den tilflytteren påhvillende kommuneskat efter sine egne regler (beskatningsprocent, fradrag m. v.), nu må finde sig i at få sin andel beregnet efter skattekommunens regler. Samtidig bliver fordelingen af skatten alene et forhold kommunerne imellem, medens skatteyderen svarer skat til skattekommunen året ud.

For så vidt angår personer, hvis skattepligt alene beror på, at de af den danske stat er udsendt til tjeneste i udlandet, har man fundet det naturligt, at den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem påhvillende kommuneskat, også oppebærer denne skat under opholdet i udlandet.

I paragraffens stk. 5 er der fastsat nærmere regler for den praktiske fremgangsmåde for kommuneskattens fordeling. Afgørelsen af tvistigheder mellem to kommuner om skattens fordeling foreslås på samme måde som nu, jfr. kommuneskattelovens § 15, stk. 1, henlagt til amtsrådet, såfremt der er tale om to sognekommuner under samme amtsrådsreds, og ellers til indenrigsministeriet.